

Mica - comentarii de J. N. Darby

Mica 1

Profetia lui Mica este din aceeași perioadă, și, până la un punct, are același caracter ca aceea a lui Isaia, adică se ocupă în mod special de introducerea lui Mesia în scenă unde se desfășoară căile lui Dumnezeu față de Israel, ba încă, vorbește îndeosebi despre prezența Lui în raport cu atacul asirianului. Totuși profetia are un caracter specific. Asemenea celor ale lui Osea și Amos, ea face aprecierea stării morale a poporului și, în general, leagă judecata lumii de starea evreilor, după cum am văzut lucrurile reprezentate în mod simbolic în cartea Iona. Și Samaria este subiect al acestei profetii, astfel încât judecata se extinde asupra întregului Israel.

Yahve vorbește din templul Său și se adresează tuturor popoarelor de pe întregul pământ, adică El se așează pe tronul pământesc pentru a judeca întregul pământ și da mărturie împotriva tuturor națiunilor. Dar El vine de sus, iese din locul Lui, pentru a calca pe înalțimile pământului. Tot ce este înălțat se va cufunda sub El și tot ce se va cufunda se va topi asemenea cerii la foc. De ce este această intervenție în judecată? De ce nu lasă El națiunile să-și continue umblarea pe căile lor, suportând nebunia lor de a se depărta de El? Din cauza că poporul Lui, martorul pe pământ pentru Numele lui, a păcatuit împotriva Lui și s-a dat slujirii altor dumnezei și nedreptății. Nu mai este mărturie pentru Dumnezeu pe pământ, decât, cel mult, mărturie falsă, ceea ce face necesar ca Dumnezeu să dea El însuși adevărata mărturie. Atunci toate pacatele tuturor popoarelor sunt rememorate de El, desfășurându-se înaintea ochilor Celui care nu le poate suferi. El lasă poporul Său să sufere consecințele pacatului lor, făcându-i să cadă sub puterea vrajmasilor, al căror orgoliu se înalță până într-atât încât atrage asupra lor judecata lui Dumnezeu, care intervine pentru a elibera răsădită lui cea scumpă, după care El își ia locul de Stăpânitor peste toate națiunile.

Am văzut deseori că asirianul joacă rolul principal în scenele finale ale căilor lui Dumnezeu și îl regăsim aici ca fiind nuiaua lui Dumnezeu, subiect principal al profetiilor lui Mica.

În Mica 1:6-8, nelegiuirea Samariei și chipurile ei cioplite atrag această grozavă calamitate prin judecata dreaptă a lui Dumnezeu, iar puhoaiile invaziei urcă până la Iuda.

Vom remarca aici că evenimentele care s-au petrecut în timpul profetului au același caracter moral ca judecata definitivă din zilele de la urmă și sunt folosite pentru a introduce aspectele importante ale acestei judecări împreună cu avertismente adresate poporului în legătură cu timpul de atunci, după cum am putut remarca în mai multe rânduri în profetii. Fără-ndoială că aici sunt prezentați Salmanaser și Sanherib, dar ei constituie ocazia profetiei care merge dincolo de aceștia. Asirianul a ajuns până la porțile Ierusalimului. Înaintarea lui este descrisă în versetele 11-16, ca și în Isaia, cu deosebirea că aici descrierea este mult mai amestecată cu cauzele judecării diferitelor cetăți care au fost atacate decât în pasajul din Isaia, care mai curând da o enumerare a etapelor înaintării lui.

Mica 2

În capitolul al doilea, profetul semnalează cauzele morale ale judecării lui Dumnezeu, violența și asuprirea nerusinate. Ei făceau planuri violente pentru a-și satisface poftele, iar Yahve făcea, la rândul Lui, planuri împotriva lor (v. 5). Ei refuzau cuvântul marturiei, așa că urma să nu mai primească marturie, iar acest fapt urma să fie însoțit de judecata grozavă ca duhul de ratacire și de betie urma să fie luat de ei drept profetie *. Ei se ridicau ca un vrăjmas și nelegiuirea lor nu cruta nici femeile, nici copiii (v. 8, 9). Yahve îi somează pe toți cei care au urechi de auzit, ca să asculte, să se scoale și să se despartă de toată acea nelegiuire. O asemenea stare a lucrurilor nu putea să fie odihnă pentru poporul lui Dumnezeu. Cum se putea ca sfinții lui Yahve să aibă odihnă în mijlocul întinacii (v. 10-11)?

Cu toate acestea, Yahve nu renunță la scopul pe care Si l-a propus – acela de a binecuvânta pe Israel -, și va strănge laolaltă toată turma de care El se îngrijeste. Cel care le va deschide calea și va înlătura orice obstacol va merge înaintea lor. Ei vor ieși din locul unde vor fi fost captivi. Împăratul va merge înaintea lor și Yahve va fi în fruntea lor.

Mica 3

Profetul denunță pe capeteniile și printii lui Iacov. Ei vor striga către Yahve, iar El nu-i va asculta și niciun profet nu îi va lumina prin cuvântul Lui. Văzătorii vor fi încurcați și nu va fi niciun răspuns din partea lui Dumnezeu (v. 1-7). Altfel era cu profetul umplut de Duhul lui Yahve pentru a-i vesti lui Iacov nelegiuirea și lui Israel păcatul (v. 8), ceea ce face încă odată denunțându-i pe mai marii poporului, care judecau pentru mită și pe profetii care ghiceau pentru bani, arogându-și totuși privilegiul de a-L avea pe Yahve cu ei, privilegiu care fusese cu adevărat acordat în mod exclusiv acelui popor. Nu există ceva care să-L ofenseze mai mult pe Yahve decât aceia care se numesc poporul Lui să se folosească de privilegiul prezentei Lui pentru ca ei să fie onorați, pentru a justifica raul sau pentru a pretinde că au drepturi divine în pofida raului pe care-l fac. Iată de ce Sionul urma să fie arat ca un ogor, iar muntele casei ca înălțimile unei păduri (v. 9-12).

Mica 4

În continuare, profetul, în duhul lui Isaia, încheie denunțarea păcatului și profetiile despre judecata și pustiire vestind restabilirea deplină a binecuvântării și gloriei în Sion. Duhul repeta (și nu se poate schimba) declarația gloriei Sionului în zilele din urmă din Isaia, capitolul 2. Dar, profetia fiind de o întindere mai mică, această declarație se leagă aici imediat de evenimentele din zilele din urmă (v. 3-4): Israel va avea o pace perfectă după ce Dumnezeu va fi judecat multe națiuni și va fi rostit sentința pentru multe popoare, și Yahve va fi înălțat printre ei. Fiecare națiune, spune Israel, se va lauda cu Dumnezeul ei, dar Yahve este Dumnezeul nostru pentru totdeauna. Yahve este gloria poporului său. În acea zi Yahve va găsi plăcere în răsăditul poporului său și va strănge laolaltă pe sarmanul Iacov, schiop și slab și va reuni pe aceia pe care îi risipise și ai necajise. Aceia va fi răsădit favorizat de El, iar aceia pe care îi lepadase vor fi o națiune mare și Yahve însuși va împărați peste ei în Sion pentru totdeauna.

Ordinea evenimentelor prin care trebuie sa treaca poporul se vede cu atat mai clar cu cat profetia este mai scurta, astfel incat aceasta profetie este ca un fel de cheie pentru desfasurarile mult mai lungi din Isaia. Profetul anunta ca “prima domnie” – imparatia lui David si Solomon – va fi restaurata la Ierusalim si acest cuvint se incheie cu anuntul direct al binecuvantarii milenare. Dar, pana atunci, trebuia ca imparatia de care tinea gloria Ierusalimului sa fie lepadata (v. 9), si de aceasta se lega o dubla judecata asupra Ierusalimului. Fiica Ierusalimului trebuia sa mearga in Babilon, iar de acolo ea avea sa fie eliberata si rascumparata prin puterea lui Dumnezeu din mainile vrajmasilor ei. Ea trebuia sa fie captiva departe de Sion: este anuntata captivitatea Ierusalimului printre imparatiile natiunilor. In timpul cand se afla in acea stare i-a fost data eliberarea. Dar acest timp din urma al istoriei ei este caracterizat de al eveniment. Mai multe natiuni se vor aduna impotriva ei, contand ca o vor profana si vor triumfa insultand-o (este acel atac impotriva Ierusalimului pe care Yahve il va infrunta in locul ei), dar cei care se ridica impotriva ei nu cunosc gandurile lui Yahve: El ii stransese ca snopii in arie, iar fiica Sionului ii va calca in picioare si va inchina prazile lui Yahve, Celui care in acel timp va straluci prin titlul Lui de Dumnezeu al intregului pamant (comparati cu Isaia 17:12-14; Zaharia 14:2; 12:2-3; Psalmul 83).

Mica 5

Mai era inca un lucru deosebit de anuntat. Vrajmasul principal din zilele din urma trebuia semnalat, si aceasta in relatie cu un alt pacat fatal al Ierusalimului si al poporului sau. Este prezentat Mesia si respingerea Lui. Fiica ostilor se strange cu ostile pentru a asedia Ierusalimul – este vorba de armata asirianului (v. 5). Este cu totul altceva decat atacul lui Sanherib pentru ca Iuda s-a cufundat si mai mult in pacat si razvratire. Adevaratul judecator al lui Israel urma sa fie lovit peste obraz cu nuiaua. Hristos avea sa fie insultat si batut. Versetul 2 Il desemneaza intr-un mod izbitor. Acesta este versetul pe care s-au bazat carturarii si preotii pentru a-l asigura pe Irod ca Hristosul trebuia sa se nasca la Betleem. Este desemnat ca nascut la Betleem, dar fiind in acelasi timp etern si adevaratul domnitor al lui Israel.

Versetul al doilea este ca o paranteza care arata locul de unde trebuia sa iasa Cel care va fi guvernator al lui Israel pentru Yahve si descopera in acelasi timp gloria eterna a persoanei Lui. Al treilea verset se leaga de primul si arata efectul pacatului care a fost semnalat. Israel, si in mod special Iuda, este dat in mainile vrajmasilor, dar aceasta numai pentru un timp, durata acelei perioade fiind desemnata intr-un mod destul de remarcabil si instructiv: pana cand “cea care este in dureri va naste”. Israel, exersat si trudit, a preferat mult timp sa fie in pozitia Agarei mai curand decat in cea a Sarei. Ca urmare, el trebuie sa treaca prin toate prin toate durerile, nelinistile, judecatile si pedepsele lui Dumnezeu, indispensabile pentru ca, prin harul Sau, fiind patruns de necesitatea harului si indurarii lui Dumnezeu, sa accepte pedeapsa pentru nelegiuirea lui si sa fie adus intr-o stare in care va fi potrivit sa fie vasul manifestarii fiului care se va naste, ca sa fie Naomi restaurata prin har, careia, in ceea ce priveste manifestarea Lui in lume, este vestita pentru ca i s-a nascut imparatul. Comparati cu Isaia 9:2, unde ideea este dezvoltata in relatie cu Israel si cu Apocalipsa 12, unde sunt alaturate faptul istoric si relatiile cu Israel in zilele din urma.

Un alt element important din ultima scena a veacului de fata este prezentat in acest verset: Israel este dat spre judecata, si, intr-un anumit sens, abandonat de Dumnezeu pentru ca L-a respins pe Hristos, Domnul. Dar acum, cea care era in dureri a nascut. Apoi (acesta este elementul la care fac aluzie), ramasita fratilor acestui fiu intai-nascut, in loc sa fie adaugata la Adunare (Fapte 2), revine la copiii lui Israel. Hristosul nu se rusineaza sa-i numeasca frati, dar ei nu mai devin madulare ale trupului sau, ci ei sunt in relatie cu Israel, aceasta fiind pozitia in care ei sunt asezati inaintea lui Dumnezeu.

Deci El, care fusese respins, a devenit pastorul lui Israel, si aceasta potrivit cu puterea lui Yahve si cu marirea numelui lui Yahve, Dumnezeu Lui. Israel ramane in siguranta pentru ca imparatul lui este mare pana la marginile pamantului. Prin el asirianul va fi doborat si tara lui va fi pustiita de Israel, pe care el voise sa-l devasteze.

In acea zi, Israel va avea un dublu caracter. In primul rand va fi instrumentul pentru reinnoire potrivit cu eficacitatea harului scump care vine de la Dumnezeu si nu asteapta eforturi zadarnice din partea omului. El va fi ca ploaia care cade asupra ierbii, care nu asteapta nimic de la om si nu depinde de fiii oamenilor.

In al doilea rand, pentru cei dintre natiuni care se impotrivesc, Israel va fi ca un leu printre fiarele campului si nimic nu va putea salva din mana lui, el fiind instrumentul si marturia puterii lui Dumnezeu. Binecuvantarea si puterea lui Yahve sunt cu profetul. El declara ca toti vrajmasii lui Israel vor pieri, dar, in acelasi timp, Yahve va nimici din mijlocul lui Israel orice pretentie a puterii omenesti: carele lui, fortaretele lui si tot ce tine de mandria omului va fi distrus. El va distruge toti idolii si Israel nu se va mai inchina la lucrarea mainilor sale. Orice urma de idolatrie va disparea. In acelasi timp, razbunarea si mania impotriva natiunilor vor fi executate intr-un mod nemaivazut.

Aceasta parte a profetiei se incheie aici. Prima parte s-a incheiat la sfarsitul capitolului al doilea. Mica 4:9-13 prezinta, in general, cele doua calamitati cu care are a face Ierusalimul judecat: Babilonul si strangerea natiunilor in zilele din urma, apoi eliberarea glorioasa a Ierusalimului. In Mica 5 este prezentat modul in care Mesia intra in scena, fie venind pentru judecata, fie pentru eliberarea poporului de ultimele neazuri si introducerea binecuvantarii a carei descriere ne este data in Mica 4:1-8 ca fiind in planul lui Yahve. In acest sens, cea de-a doua parte se incheie in Mica 4:8, dar, la sfarsitul capitolului 5 avem, ca sa spunem asa, doua anexe care expun dublul rau care vine asupra Ierusalimului si relatiile poporului cu eliberatorii sai, intai in judecata, apoi in eliberare.

Mica 6

Dupa ce a aratat planurile lui Dumnezeu in har, Duhul revine la argumentele lui impotriva lui Israel, cu privire la starea lui morala, chemand tot pamantul sa asculte rechizitoriul lui, pentru ca Yahve avea o judecata cu poporul sau. Intr-un apel emotionant adresat inimii si constiintei lui, El intreaba ce ar putea avea ei impotriva Lui. El ii rascumparase din Egipt, ii condusesese prin Moise, Aaron si Maria. A refuzat sa-i asculte pe Balac si Balaam, care au facut tot ce puteau ca sa-l blesteme pe Israel. Daca s-ar fi gandit ar fi cunoscut cat era El de credincios. Apoi el le desfasoara in detaliu inaintea ochilor lor nelegiuirea care domnea peste tot printre ei, prezentand in contrast ceremoniile lor fata de

dreptatea practica. Acesta este motivul pentru care versetele 13-16 spun ca judecata ii va lovi cu siguranta. Cu toate acestea, omul intelept recunoaste ca este disciplinarea de la Yahve si deosebeste numele lui Yahve, ceea ce constituie un principiu extrem de important si, in acelasi timp, de mare pret. Ei sunt aceia care poarta ocară poporului.

Mica 7

In capitolul al saptelea profetul se aseaza pe pozitia de mijlocitor** inaintea lui Dumnezeu in numele poporului, prezentandu-l, in acelasi timp, starea nenorocita a poporului, vorbind in numele lui, identificandu-se cu el, sau, ca sa fiu mai exact, luand asupra sa ocară cetatii (Mica 7:9), exprimand intai necazul acesteia din cauza situatiei in care era, apoi, dupa cum am remarcat deseori in Ieremia, trecand la slujba lui de profet, marcand astfel pozitia ramanitei si vorbind, insa avand gandul divin, ca plasat in mijlocul poporului, identificandu-se cu el desi judeca purtarea lui. Si facea aceasta cu tot interesul care tine de iubirea lui Dumnezeu pentru popor. Profetul cauta dorind sa gaseasca in mijlocul poporului ceva care sa se potriveasca titlului de popor al lui Dumnezeu, dar nu era decat coruptie, inselaciune si uneltiri pentru a varsa sange si pentru a face rau cu ambele maini. Totusi, tot timpul profetul vorbeste exprimand marturisirea cetatii, astfel incat, smerindu-se sub mana lui Dumnezeu, ea poate privi spre El asteptand ca El sa ia cauza lor si sa le faca dreptate.

Aici se prezinta o situatie deosebita. Domnul Isus declara in evanghelie ca profetul prezinta aici culmea nelegiurii, care va fi atinsa in urma predicarii evangheliei. Asa este nelegiurirea inimii, pe care lumina o face sa treaca la lucru, provocand o ura care este cu atat mai inversunata cu cat obiectul ei este mai aproape.

Ceea ce a vazut profetul in jurul lui a avut efectul (produs Duhul lui Hristos acolo unde este in actiune, la vederea raului care a patruns peste tot) de a-l face sa priveasca spre Yahve si sa astepte pe Dumnezeul eliberarii sale. El se aseaza in pozitia desemnata, aceea pe care Yahve o putea recunoaste, supunandu-se indignarii lui Yahve pana ce El va pleda cauza slujitorului sau. In fine, El il va conduce la lumina si il va face sa vada dreptatea Lui. Atunci eliberarea va fi completa, iar aceea care ii spunea Ierusalimului: "Unde este dumnezeul tau?" (strigatul dintotdeauna al necredinciosului care se bucura de pedeapsa care vine asupra poporului lui Hristos, cum se bucura si de suferinta lui Hristos Insi, inselandu-se cu privire la caile drepte ale unui Dumnezeu pe care nu-L cunoaste) – aceea care se bucura de umilinta a ceea ce era iubit de Yahve, va fi calcata in picioare ca noroiul de pe strazi (v. 7-10).

De arunci, din Egipt si din Asiria, de peste mari si munti, vor veni la cetatea reconstruita, dar, inainte de aceasta, tara va fi pustie. Poporul va fi condus sub toiagul lui Yahve si asezat in tara ca odinioara. Dumnezeu va face sa straluceasca lucrarile Lui minunate, ca atunci cand i-a scos din tara Egiptului. Natiunile vor fi date de rusine la vederea puterii lui Yahve, Dumnezeul lui.

Ultimele trei versete ale profetiei cuprind expresia credintei si a sentimentelor de adorare care umplu inima profetului cand se gandeste la bunatatea lui Dumnezeu, care iarta nelegiurirea poporului si arunca pacatele lui in fundul marii, care Isi gaseste placerea in a arata indurare si care implineste promisiunile facute lui Avraam si ceea ce a jurat parintilor din secolele trecute. Ce Dumnezeu se

poate asemana cu acela care se manifesta prin caile Lui de har fata de poporul Lui preaiubit, fata de ramasita slaba, pe care toti o dispretuiesc, dar pe care Yahve, in iubirea Lui, nu o va uita niciodata, pe care, in fidelitatea Lui, nu o va abandona, indiferent cat s-ar razvrati?

clickbible.org